İntihar mı İstişhad mı?

Besmele, Hamdele, Salât Ve Selâmdan Sonra…

Ehl-i Dünyanın yaşamayı sevdiği kadar **Allah davası için ölmeyi seven Mü'minler** ile başı dertte olan İslâm düşmanları, bu belâdan kurtulmak için, kaba kuvvet yanında ve daha çok, sinsi oyunlarla, onlardaki küfre ve kâfirlere karşı olan nefreti ve cihâd ruhunu yok etmenin çarelerini ince ve dehşetli hesaplarla tespit edip formülleştirdiler. Artık bu formül belli… Hatta, meşhur olduğu gibi, neredeyse klâsik…

Önce, İslâm âlimleri devreden çıkarılacak, sonra, hadisler karpuz ve kavunun keleğini ayırtmaktan da basit ve beter yollarla cahilce ve idraksizce seçilecek ve elenecek. Kimileri uydurma, kimileri zayıf, kimileri de "Kur'ân-ı Kerîm'e zıt" gösterilip imha edilecek. Daha sonra da, hadisler, dolayısıyla sünnet tamamen ortadan kaldırılacak. Nihayet, âyetlerin, istenildiği gibi yorumlanıp tahrif edilmesinin önü tamamen açılmış olacak…

Esasen, **müsteşrik** ve misyonerlere ait olan bu, İslâm'ın imha planı, Mü'min olduğunu söyleyen yahut, Mü'min olduğu bilinen içimizdeki gafil ve hainler tarafından bir hayli de müşteri buldu. Söz misali, bir kiloyu bile tartamayacak küflü ve paslı akıl ve bilgi terazileriyle, binlerce, hatta on binlerce tonluk âlimleri tartmaya kalkışan nevzuhur (yeni türemiş) "kritikçi aydın Müslümanların söyledikleri ile, İslâm düşmanı, "tarafsız" (!) Müsteşriklerin yazdıklarını hele bir yan yana getiriniz… Göreceksiniz ki, tıpa tıp aynı.

Evet, sinsi bir biçimde, Kitap ve Sünnet çizgisindeki cihâd anlayışı yozlaştırılıp yok edilmeye çalışılıyor. Yok efendim, "İslâm'daki harpler müdafaa harpleri" imiş. Bu, bayağı ve seviyesiz bir aşağılık kompleksi değil ise, cahillik o da değilse, hainlikten başka bir şey değildir.

Müslümanlarla Müslüman olmayanları, "diyalog'Marla birbirine sevdirmek, "Allah için buğz etmek" ibadetini unutturmak, Allah'ın, "küfrü, fusuk'u (İslâm yolundan çıkmayı) ve isyanı, çokça kerih (çirkin) gösterdiği" Mü'minlere, kâfirleri ve onların şahsında küfrü, fusuk'u ve isyanı bilerek veya bilmeyerek güzel göstermek ve benzeri cinayetlerin tamamı, maşalar farkında olsa da olmasa da, "Allah'ın Kelimesini yükseltme" nurunu söndürmek ve cihâd ruhunu öldürmek düşüncesinin mahsulüdür.

Küfür cephesi, İslâm'ı ve Müslümanları yok etmek için, Müslümanların içinden seçip kullandıkları maşalar vasıtası ile, şimdilerde, değişik üslup ve yollarla Müslümanların beynine, "bizimle iş birliği yapmayanların kesinlikle başarı şansı yoktur." fikrini kazımaya çalışmaktadırlar. Sebeplere tutunmakla onları putlaştırıp sebeplerin sahibi olan Allah'ın yerine koymanın arasını ayıramayan gafillerin birçoğunu buna, ne yazık ki inandırdılar bile… Halbuki bunu, "Üzülme, önünde bir kapı kapatılırsa… Şüphesiz Allah bin kapıyı açar" buyuran İmam Rabbani, ne güzel anlatmış, ne enfes bir tarzda ayırmış ve ortaya koymuş!

Diğer yandan, görünürde canını, dini ve namusu için feda edebilen fedakar mü'minlerin , kendilerini millet olarak toptan ve kökten imha etmek için harekete geçen ve on binlerce mü'mini öldüren yılanların, hayatını vererek belini kırmaya çalışmalarını hapçılıkla, tabiatın dengesini bozmakla, harama girmekle ve ebedi cehennemlik bir iş yapmakla, mahkum edebilecek kadar alçalabilen gafil işbirlikçiler öttürülmekle ümmetin kafası büsbütün karıştırılmakta…

Oysa, değil fasığın, kafirlerin bile haberleri araştırılmadan, belki de zan bile olamayacak vehim ve hayallerle, kendini feda ederek küffarın gözünü korkutmak için yok

edilmeye çalışılan bir milletin imhasını önlemeye çalışanlara atılan bu hapçılık çamuru, olsa olsa atanların yüzüne dönecek olan ve ihtimal ki silinmesi bir daha neredeyse imkânsız hale gelen necis ve tiksindirici bir karadan başkası değildir.

“Aklî ve Şer’î muhal” mertebesinde (aklın ve şeriatın imkânsız bulacağı ölçüde) olmayan her şey , imkân ve ihtimâl dairesinde olmakla beraber, böyle bir hapçılık ihtimâli bu çamuru atanlar için dahi geçerli ise de, akıllı ve ilimli mü’minler delilden doğmayan ihtimâllere itibar etmez. Bir taraftan ihtiyatı elden bırakmadan, aksi ortaya çıkana kadar “berâet-i zimmet asıldır” (sabıkalı olmayanlar ve henüz suçu sübut bulmayanlar için suçsuzluk esastır) gibi temel İslâmî ve hukuki esaslar çerçevesinde, sabıkalı olmayan mü’minin görünürdeki haline bakar.

Yine, kâinatın Efendisi (Sallallahü Aleyhi ve Sellem),

-“Namazda bile olsanız yılanı ve akrebi öldürünüz.”(Taberani, El-Kebir, İbn-î Abbas)

-“İki karayı, yılanı ve akrebi namazda öldürünüz”(Ebu Davut, Tirmizi, İbn-i Hıbban, Ebub Hureyre (r.a)’dan. Hakim)

-“Bütün yılanları öldürünüz, kim onların (yılanların) öcünden korkarsa, o bizden değildir.” (Ebu Dâvud ve Nesâî, İbn-i Mesut’tan (r.a)

-“Kardeşine üç günden çok küsmek bir mü’mine helal olmaz” (Taberanî)

buyururken, “yılanın belini kırdığı ve böylece tabîatın dengesini bozduğu” gerekçesiyle, bir mü’mine, bir ay küsmenizi, Müslümanlar nasıl anlayacak ve nasıl yorumlayacak?

Bu vatandaş, bu hadisleri duymadı, yahut, şu hadislere uydurmadır damgası vurmakta, yahut, bu hadisleri duydu ve onların sübutunu (Resulullah’tan sadır olduğunu) kabul ediyor ama içeriğini kabul etmiyor, yahut, hadisleri tevil ediyor, çünkü ona göre “mücmel”dirler (!), yahut, Resulullah’ın (Sallallahü Aleyhi ve Sellem), tabiatın dengesinden habersiz olduğunu iddia ediyor, yahut, Resulullah’ın (Sallallahü Aleyhi ve Sellem), bu dengeden haberi olduğunu kabul ediyor ama, yılanların bu dengedeki rolünü kabullenmemekte olduğunu iddia ediyor, yahut, Resulullah’ın, tabiattaki dengeyi ve o dengedeki yılanın yerini ve katkısını bildiğini fakat bu dengenin yine de bozulmasını istediğini iddia ediyor, yahut, birilerinin yılanın belini kırması ve birilerinin ona küsmesi diye bir hadise olmadığı halde bunu uydurdu, yahut, böyle bir küsmenin yan¬lışlığını biliyor, fakat maksadı kendince güzel, yahut, birilerine yaranmak için dinini pazarlıyor, yahut, bu söz basbayağı bir hezeyandır, bunda mânâ aranmaz, yahut, bu ihtimâllerden hiçbiri bahis mevzuu değil, ancak bu işi, yanlışlıkla ezdiği ve öldürdüğü sıçanı sarığına koyup günlerce namaz kılan, cahil ham softa gibi bir merhamet sergiliyor, şeklinde yorum mu yapacak, ne diyecek?

Hem, yılanların varlığının tabiatın dengesinde katkıları var da, zehirleyip öldürdükleri mahlukların, hususiyetle insanların, hele hele Müslümanların varlığının katkısı yok mu? Yılanların yeyip yuttuğu sıçanların? Sıçanların yediği akreplerin? Bu, Allah’ın yaratış hikmetlerindendir. Dengeyi bu ve buna benzer şekillerle kurmuştur. Köpek ve diğer yırtıcılar kediye, kedi fareye,fare akrebe, akrep yılana, yılan da fareye düşman… Ama denge böyle sürer gider.

Bir de, dengeyi gözeteceğim diye zalime dokunmamak, mazlumun yok edilmesine dolaylı katkıda bulunarak zalimlik yapmak ve dengeyi bozmak demek değil midir ?

Canilere merhamet etmek, yok ettiklerine, bilhassa insanlara, hususiyetle imha edilen Müs¬lümanlara karşı vicdansızlık yapmak ve tabiatın dengesinin alt üst edilmesine hizmet etmek demek değil midir ?

Hele bu, “**Sayyâd-ı bîinsaf**a (insafsız avcıya) hizmet etmekten zevk almak” türünden olursa, ne demeli?

Hadi, biz, şairin üslup ve tarzı ile çelebilerimizin çelebilik ve nezaket damarlarını bir daha kabartarak ayrı bir denge bozuculuk yapmayalım.

Yehûdî yılanının belini, kendilerini, millet olarak yok etmesin diye kırmaya mecbur ve mahkum olan Müslümanlara küsmek de bu dengenin muhafazası için öyle mi?

Bu, bırakınız ilmi ve âlimliği, sıradan mü'minliğin, hatta sıradan bir insan olmanın vasıflarını tamamen yitirmeyenlerin ve kanları henüz bozulmayanların kanlarını donduracak, onları **lâl-u ebkem** (dilsiz) edecek dehşetli bir muvazenesizlik ve çok yönlü bir denge bozuculuk…

Hele, azgın Yehûdî yılanının sokup zehirlediği ve şehit ettiği on binlerce mazlumdan biri olan mazlum âlim için, "öldürüldüğü her halükarda iyi oldu. Zira, iyi birisi idiyse şehit oldu, kötü birisi idiyse cezasını çekti" mealinde, iman hassasiyeti ile zerre kadar mütenasip olmayan bayağı ve alçakça sözler sarf edebilen ve çevresindekiler tarafından sükut edilmekle takrir ve tasdik edilmiş olan kanı bozuklar taifesine, "senin ve senin gibilerin ve senin şu sözünü fiilen ve sükut etmekle kabullenenlerin başına o şehit kadar bir taş düşsün de, iyi kimselerseniz şehit olursunuz, kötü iseniz cezanızı çekmiş olursunuz" dense, ne derler bilemiyorum. İslâm düşmanlarına karşı kedi gibi davranıp, münasip gördükleri hoşgörüyü benim gibi zavallı ve bîçare Müslümanlara çok görerek aslan mı kesilecekler?, bilemiyorum… Yüksek hoşgörülerine mahzar olabilmek için, şu **mustaz'af Müslümanlar**ın, **müstekbir**, zalim ve cani kâfirler haline gelmelerini mi bekleyecekler? anlayamıyorum.

İşte böyle bir hengamede, "kafirlerin gözünü korkutmak, onlara zayiat vermek ve mü'minleri cesaretlendirmek niyeti ile, ölümüne düşmana saldırılabilir mi?", "Müslümanlar, düşmanlarına karşı kâfirlerle işbirliği yapabilirler mi? ve adam öldürmek Allah'a inanmamaya eş ve ebedi cehennemlik olmayı gerektiren bir iş midir? gibi soruların cevabının, mantar bir kafa, incir çekirdeğini doldurmayacak bir akıl, beş para etmeyecek bir firâset ve maskara edecek maksat, hedef ve bilgi müktesebatı ile değil de, İslâmî ölçülerle, erbab-ı salâhiyet olan İslâm âlimlerinin ifade ve izahlarıyla açıklık kazanması lâzım, hatta elzemdir.

Biz bu makalemizde, birinci sorunun, yani, kimilerinin "intihar", kimilerinin de "istişhad" yani, şehîd olmak için ölümüne düşmana saldırmak ismini verdiği işin caiz olup olmadığının ceva¬bını vermeye çalışacağız. Diğer soruları da bir başka zamana havale ediyoruz.

Allame Müfessir, Müçtehit Cessas şöyle diyor:

İmam Muhammed, **Sıyer-i Kebir**'de şöyle demiştir:

Bir adam, kurtulmayı veya düşmana yaralama ve can zayiatı dokundurmayı umuyorsa, tek başına, bin kişiye saldırsa, bunda bir beis yoktur. Kurtuluş ile yaralama ve öldürmede umudu yoksa, bu hamleyi ona kerih (haram) görüyorum. Çünkü o, Müslümanlara bir fayda dokundur-maksızın kendini telef olmaya atmıştır. Kişinin bu işi ancak, kurtuluşu veya mü'minlere fayda sağlamayı umduğu vakit yapması lâzımdır. Şayet, kurtuluşu hususunda ve düşmana yaralama ve can zayiatı verme umudu yoksa, lâkin bununla Müslümanları cesaretlendiriyor ve nihayet onlarda onun gibi yapar, ölür ve düşmana telef verirlerse inşallah bunda bir beis yoktur. Çünkü o, düşmana telef vermeyi umuyor da, kurtuluş ümidi yoksa hamle yapmasında beis görmem.

Aynı şekilde, kendi hamle yapmasıyla, başkasının düşmana telef vermesini umuyorsa, bunda bir beis yoktur. Bu işte sevap alacağını umuyorum. Bu saldın ancak, onda hiçbir şekilde fayda olmadığı vakit ona mekruh olur.

Eğer, kurtulmayı ve düşmana telef vermeyi ummuyor ama, bu saldırısı düşmanı korkutacak cinsten ise, bunda bir beis yoktur. Çünkü bu, düşmana zayiat vermenin en faziletlisidir ve onda Müslümanların menfaati vardır.

İmam Muhammed‘in söylediği bu şekiller, başkası caiz olmayan doğru(lar)dır.

Ebû Eyyub (el-Ensârî) hadisinde, düşmana saldıranın, bu hamlesini, kendisini tehlikeye atmakla tevil edenlerin bu tevil etmesi, şu (Müslümanlara her hangi bir fayda dokundurmadan telef olma düşüncesi gibi) mânâlardan dolayıdır. Zira onlara göre bu hamlede Müslümanların bir menfaati yoktur. Böyle olunca, dine ve Müslümanlara dönecek bir menfaat olmadan, kişinin kendini telef etmemesi gerekir. Ancak canının telef edilmesinde dine dönen bir menfaat varsa, bu, Allah’ın, Nebisinin arkadaşlarını, şu âyetinde övdüğü şerefli bir makamdır:

“Şüphesiz ki Allah, mü’minlerden canlarını ve mallarını, kendilerine cennet verilmesi karşılığı satın almıştır. Allah’ın yolunda (dini için) harp ederler, öldürürler ve ölürler” (Tev-be /111)

Allah Teâlâ buyurdu:

“Allah yolunda öldürülenlere, ölüler demeyiniz. Aksine onlar Rablerinin katında dirilerdir, rızıklandırılıyorlar.” (Al-i İmrân /169)

Allah Teâlâ buyurdu:

“İnsanlardan bazısı, Allah’ın rızasını elde etmek için canını satar.” (Bakara 1201)

(**Cessas, Ahkam-ul Kuran**: 262-263)

Eşlem Ebû İmran Tücîbî anlatıyor:

Rum şehrindeydik. Karşımıza, Rum’dan büyük bir saf çıkardılar. Müslümanlardan da karşılarına onlar kadar veya daha fazlası çıktı. Mısır ahalisinin başında, **Ükbe b. Âmir**, cemaatin başında da **Fedâle b. Ubeyd** vardı. Müslümanlardan bir adam, Rum safına saldırdı ve içine girdi. İnsanlar bağırdı ve “Subhanellah, kendisini tehlikeye atıyor;” dediler. Bunun üzerine Ebû Eyyub kalktı ve şöyle dedi:

Ey insanlar, siz bu âyeti böyle yorumluyorsunuz. Halbuki bu âyet sadece biz Ensar topluluğu hakkında indi. Allah İslâm’ı güçlendirdiğinde ve İslâm’ın yardımcıları çoğalınca, kimimiz kimimize, Resullullahın önünde gizlice şöyle dedi: Mallarımız zayi oldu. Allah İslâm’ı kuvvetlendirdi. İslâm’ın yardımcısı çoğaldı. Mallarımızın başında dursak ta, zayi olanları ıslah etsek ya… Bunun üzerine, Allah dediğimize cevap vererek şu âyeti indirdi: “Allah yolunda (din için) mal harcayın, ve kendinizi tehlikeye atmayın… (Bakara:195) Tehlike, malların başında durup onları ıslah etmek ve harbi terk etmek idi… (Tirmizi, Ebû Dâvûd, Nesâi)

İbn-ü’l Arabi (Ö: 543 H.), âyette geçen “tehlike”yi şöyle açıklıyor:

Bu tehliklenin ne olduğu hususunda altı görüş vardır:

Birincisi: (Allah yolunda) harcamayı terk etmeyiniz.

İkincisi: Azıksız (harbe) çıkmayınız.

Üçüncüsü: Cihadı terk etmeyiniz.

Dördüncüsü: Gücünüz yetmeyecek orduya saldırmayınız.

Beşincisi: Mağfiretten ümit kesmeyiniz.

(Altıncısı): Taberi, “tehlike lafzı hepsini içine alır,” dedi ve doğru söyledi. Lâkin, orduya (tek başına) saldırma hususunda (dördüncü maddede) isabet etmedi. Zira bu hususta âlimlerin değişik görüşleri vardır.

Âlimlerimizden **Kasım b. Muhaymere**, **Kasım b. Muhammed** ve **Abdul Melik** "kendisinde kuvvet olduğunda, ve halis bir niyetle bir kişinin büyük bir orduya saldırmasında bir beis yoktur. Eğer kuvveti yoksa, bu, tehlikedendir," dediler.

Denilmiştir ki, şehitliği talep ettiği ve niyeti halis olduğu vakit saldırsın….

Bence (**Ebû Bekr ibn-ü'l Arabi**'ye göre), bu caizdir. Çünkü bu saldırıda dört yön vardır:

Birincisi: Şehit olma isteği.

İkincisi: Düşmanı yaralamak ve telef etmek.

Üçüncüsü: Müslümanları düşmana karşı cesaretlendirmek.

Dördüncüsü: Düşmanı korkutmak. Görecekler ki, bu, bir kişinin yaptığıdır. Ya hepsi ne yapar, ne zannedersiniz?

Farz olan, bir mü'minin iki düşmanla (ondan kaçmayıp onunla) karşılaşmasıdır. Bundan baş¬kası (ikiden fazla kişiyle harp etmesi) caizdir. (Ebû Bekr b. Arabi, Ahkam 1/ 165-166)

İmam Kurtubi (Ö: 671 H.), Tefsirinde, İbn-ü'l Arabî'nin de söylediklerini, benzer bir şekilde söyledikten sonra, şöyle devam etti (Kısaltarak):

İbn-i Huveyzi Mendad şöyle dedi:

Kişinin, yüz kişiye, veya orduya yahut hırsızlar topluluğuna, muhariplere ve isyancılara saldırmasına gelince… Bunun iki hali vardır:

"Eğer bilirse ve ağırlıklı olarak zannederse ki, saldırdığını öldürecek ve kurtulacak, bu, güzeldir. Yine, bilirse ve ağırlıklı olarak zannederse, öldürülecek fakat düşmana zayiat ve telef verecek veya onları imha edecek, veya Müslümanların faydalanabileceği bir eseri meydana getirecek, yine caizdir "

Kurtubî, İmam Muhammed'in dediklerini de mealen nakletti. (Kurtubi, El-Cami' 1/ 242-243)

İmam Fahruddin-i Razi de (Ö: 606 H) Tefsir-i Kebir'inde, geniş izahları içerisinde yukarıdaki naklettiğimiz görüşleri de benzer bir biçimde serdetmiştir. (F. Razi, Tefsir-i Kebir: 1/295)

İbnü Cerir (Ö: 312 H.) ve diğerleri, **Bera b. Azib**'den rivayet ettiler:

Bera'ya, bir adam sordu; kendimi tek başıma müşriklerin üzerine atacağım ve beni öldürecekler, kendimi tehlikeye atmış olur muyum? O, hayır dedi… (İbnü Cerir, Tefsir-i Taberi: 3/588)

Ebû İshak El-Fezârî (Ö: 186 H.), bu hadisi, isnadıyla rivayet etti ve rivayet sahihtir.(**K. Siyer** ve dip notu:,sh 212 Md:325)
Zaten **İbnü Cerir**, rivayetini **Ebû İshak** yoluyla yapmıştı.

Fezârî, **Evzâi**'(ö. 158, H) den rivayet etti. O da, **Kasım b. Muyahmere**'den işittiğini söyledi; Kasım'a düşmana saldıran bir adamdan soruldu. O, "şayet on bin kişi üzerine saldırsa bu bir tehlike olmaz", dedi. (Fezari, K. Siyer: 212)

İbn-ü Hacer El-Askalani (Ö: 852 H.) **Fethü'l Bâri**'de şöyle dedi:

Bir kimsenin, çok sayıda düşmana hamle etmesine gelince… Cumhur, açıkça şunu demiştir: Bu, yüksek şecaatinden ve bu hamle ile düşmanı korkutacağı zannından doğuyor veya Müslümanları düşmana saldırmaya cesaretlendiriyorsa, veya doğru maksatlardan, benzeri bir maksatla ise, güzeldir… (**Fethü'l Bari** 8/139 olan nakleden **Tanevi**, **Ahkam-ul-Kuran**: 1/291)

Mubarekfûri (Ö: 1353 H.) de bu nakli Cumhur'dan yapmaktadır. Her ne kadar **İbn-İ Hacer**'in ismini anmasa da sözünü kelimesi kelimesine aktarmıştır. (**Tuhfetu'l Ahvezi**: 8/250)

Allame Muhaddis Cüncuhi (Ö: 1323.H.), yukarıda söylenenlerden bir takımına benzer ifade¬ler kullandıktan sonra şöyle diyor:

Ehli ilmin seçtiği şudur:

Kişi kendini (düşman üzerine) atsa ve bu atışında öldürüleceğini kesin bilse, eğer bunda makbul ve işe yarar dini bir menfaat celp edecekse, bu ona caizdir. (Cüncuhi, **Haşiye-i Tirmizi**, **El-Kevkeb-ud-Durri**: 4/77)

Allame Muhaddis M. Zekeriyya (Ö: 1402, H) da **El-Kevkeb-ud-Durri**'ye Ta'lıkte de, İbn-i Abidin'den, İmam Muhammed'den yaptığı nakli kaydetmiştir.(Aynı yer)

İmam Muhammed'in (Ö: 189, H) sözü edilen fetvası, yeni basılan Siyeri Kebir'in 1. Cild 163 ve 164'ün sahifelerindedir.

Benzer ifadeler, **Fetâva-i Tatarhaniyye**'de vardır. (Cild: 5/256)

Allame-i Sami'den (Ibn-i Abidin'den) nakli, Muhammed Zekeriyya yapmıştı.

Allame, Şeyh Sinanuddin (**Kesfuzzunına** göre, Hicri 1000 seneleri civarında Mekke'de yerleşmişti) **Tebyın-u'l Meharim**'de, (Bu kitap İbni Abidin'in mühimsediği kaynaklarındandır.) şöyle diyor;

Ğezâlî, şöyle dedi:

Şayet, (tek başına düşmana hamle yapacak kişi), kafirlere hücumu ile onlarda yaralama ve telef olmayacağını bilirse, bu, kendini düşman safına atan kör gibi ve ahmak gibidir. Bu haramdır ve "kendinizi tehlikeye atmayınız" âyetinin umumuna dahildir. Onlara saldırı ancak, öldüreceğini ve nihayet öleceğini bildiği, veya cesaretini görmekle kafirlerin kalplerinin (şiddetli korkup) kırılacağını, diğer Müslümanların (yaşamaya) çok az değer verdiklerine inandıklarını ve Müslümanların Allah yolunda şehit olmayı sevdiklerini görüp iyice korktuklarını bildikleri zaman caiz olur. (Tebyın-ul-Meharim, Süleymaniye Kütüphanesindeki yazma nüshadan alınma Varak: 23/B)

Hasılı; Düşmanda yaralama ve zayiat meydana getirme, onları korkutma ve Müslümanları yüreklendirme niyet ve zannı ile öleceğini kesin bilerek düşmana saldırmak Cumhura ve **Hanefi**, Maliki ve **Şafii** mezhebine göre haram değil caiz, hatta sevap kazandıran seran makbul bir ameldir.

Öyleyse, kendilerinin kökünü kazımakta olan muharip düşmana karşı yapacak bir şeyi kalmayan mağdur ve mazlum Müslümanların, girişmek zorunda kaldıkları işe "intihar" ismini verenlerin, kendilerinin kimin adına öttüklerini, daha doğrusu öttürüldüklerini bir daha düşünmelerinden zararlı değil karlı çıkacaklardır. Hem de, bütün akıllı ve firasetli mü'minlerin onları, ibretle ve dikkatle tahlil etmeleri ve icabını yapmaları lâzımdır.

Evet, muharip olmayan çocuklar, kadınlar ve yaşlılar hususan hedef alınmazlar. Bu, Kur'ân ve Sünnetle yasaklanmıştır. Ancak, yapacak bir şeyi kalmayan mü'minlerin yok edilmekten ve¬ya hezimetten kurtulmak için, düşmanlarına saldırırken, aralarında muharip olmayan ve harp taktiği vermeyen çocuklar, kadınlar ve yaşlılar, hatta kalkan olarak önlerinde tuttukları mü'min-ler bulunsa da bu caizdir. El verir ki, niyeti muharip düşmanlar olsun. Nitekim bunu İmam Muhammed es-Siyer-ul Kebirinde etraflıca anlatmıştır (4/1554.154. fasıl sonuna dek okunsun)

Başka kurtuluş veya düşmanı sindirme çaresi yoksa, içinde Müslümanlar da bulunsa kale veya gemi yakılabilir de, su içinde boğulabilir de (aynı yer).

Müslüman kanı içerek beslenmekte olan Yehudi ve Hıristiyan vampirlerine acıdıklarının hiç olmazsa yarısı hatta çeyreği kadar, onların büyük küçük demeden yediden yetmişe kökünü kazımakta oldukları Müslümanlara acısalar ne olur, bile diyemiyoruz. Zira, şunlar neredeyse umutsuz vaka. Akılları başlarından uçmuş, gözleri dönmüş, artık feda edebileceği değeri nerdeyse kalmamış zavallılardan neyi ne kadar bekleyebilirsiniz?!.. **Subhanellah**, **Lâ havle ve-Lâ kuvvete illâ billah…**

İşin vehametini göremeyen çelebi ulemâ ve mislimîn taifesi!.. Siz, hâlâ basit hesapların peşinde ve oyunda oynaşta olmaya devam edin bakalım. Allah sizi bir sebeple affeder mi bilemiyorum ama, tarih sizi kesinlikle affetmeyecektir, işte bunu biliyorum…

Ve sallallahu teala ve ala âlihi ve sahbihi ve selleme teslimen ve’l hamdu li’llâhi Rabbi’l âlemîn